

jejich – pro oba pozoruhodně volného a velice příjemného – vztahu. „Dřív se už mockrát říkalo, že jste některou ze svých milenek málem požádal o ruku,“ podotkla tiše, „a až dosud jsem po vás nikdy nechtěla, abyste mi to potvrdil, nebo vyvrátil.“

Stephen se bez odpovědi odvrátil od zrcadla a zvedl z květované pohovky svůj frak. Oblékl si jej, potom přistoupil k posteli a konečně věnoval pozornost ženě, která v ní ležela. Díval se na ni a cítil, že se jeho rozmrzelost vytrácí. Na Helenu Devernayovou, opřenou o loket, se zlatými vlasy, které se jí vlnily po nahých zádech a řadrech, byl rozkošný pohled. Kromě toho byla inteligentní, otevřená a vzdělaná a všechny tyto vlastnosti z ní dělaly naprosto úžasnou milenkou jak v posteli, tak mimo ni. Stephen věděl, že je příliš realistická, než aby v sobě hýčkala tajné naděje, že ji jednou požádá o ruku. To bylo ostatně pro ženu v jejím postavení naprosto vyloučené. Ale kromě toho byla příliš nezávislá, než aby se skutečně toužila k někomu připoutat. Díky těmto jejím vlastnostem byl jejich vztah ještě pevnější. Nebo si to alespoň myslel. „Ale teď mě žádáte, abych potvrdil, nebo vyvrátil, že mám v úmyslu požádat Moniku Fitzwaringovou o ruku,“ konstatoval tiše.

Helena k němu vyslala milý, svůdný úsměv, který by za normálních okolností probudil jeho tělo k životu. „Ano.“

Stephen si oprášil z rukávu neviditelná smítka, potom si založil ruce v bok a chladně si ji změřil. „A kdybych řekl, že ano?“

„Pak, mylordě, bych odpověděla, že děláte velkou chybu. Máte pro ni slabost, ale nemilujete ji, a dokonce vás ani moc nevzrušuje. Jediné, co vám může nabídnout, je krása, původ a vyhlídka na dědici. Nemá vaši vůli ani inteligenci, a i když se o vás možná bude starat, nikdy vám nebude rozumět. Bude vás nudit v posteli i mimo ni a vy ji budete děsit, ubližovat jí a zlobit se na ni.“

„Díky, Heleno. Těší mě, že máte o můj osobní život takový zájem a že jste mi sdělila svůj odborný názor na to, jak bych jej měl žít.“

Sarkastické pokárání způsobilo, že jí úsměv téměř zmizel z obličeje – ale ne úplně. „Vidíte?“ zeptala se měkce. „Mě tenhle váš tón včas umírní, ale Moniku Fitzwaringovou buď naprosto zdrtí, nebo smrtelně urazí.“

Sledovala, jak mu ztuhly rysy. Jeho hlas zněl přesto nesmírně zdvořile, i když chladně. „Omlouvám se, madam,“ prohlásil a sklonil hlavu k posměšné omluvě, „pokud jsem na vás někdy promluvil tónem, který nebyl zdvořilý.“

Helena se nadzdvihla a zatahala ho za rukáv, aby si sedl na postel vedle ní. Když na to Stephen nereagoval, nechala ruku klesnout. Potom se na něho široce usmála, aby ho uchlácholila. „Nikdy jste s nikým nemluvil nezdvorně, Stephene. Ve skutečnosti čím jste rozmrzelejší, tím ‚zdvořileji‘ se chováte – až jste tak strašně zdvořilý, tak strašně akurátní a neomylný, že výsledek je vlastně velice nepříjemný. Člověk by dokonce řekl... *děsivý!*“

Otrásla se, aby to doložila, a Stephen se na ni proti své vůli usmál.

„Takhle jsem to myslela,“ řekla a opětovala jeho úsměv. „Když se rozzlobíte, já vím jak...“ Zajíkla se, protože jeho silná ruka vklouzla pod prostěradlo, pohladila ji po řadru a začala ji laskat.

„Jen se vás snažím udobřit,“ prohlásil, když ho objala kolem krku a stáhla ho k sobě na postel.

„A odvést mou pozornost od tématu.“

„Myslím, že kožich by to zvládl mnohem lépe.“

„Udobřit mě?“

„Odvést vaši pozornost od tématu,“ prohlásil, políbil ji a potom se pustil do příjemné činnosti, kdy ji udobřoval a odváděl její pozornost od tématu, obojí najednou.

Bylo skoro pět hodin ráno, když se znovu oblékl.

„Stephene?“ zašeptala ospale, jakmile se sklonil a vtiskl jí na hladké čelo polibek na rozloučenou.

„Mmmm?“

„Musím se vám k něčemu přiznat.“

„Žádná přiznání,“ připomněl jí. „Na tom jsme se přece na začátku domluvili. Žádná přiznání, žádné vzájemné obviňování, žádné sliby. Takhle jsme to oba chtěli.“